

léghajó

Károly Dorina

A Mont Blanc-on túl

I.
Hogy fontos része vagy az életemnek,
most még nem tudhatom.

Lehetsz csak egy átvillanó fájdalom
a bordáim között,
a közük szorult levegő,
ami csak nyugtalanságomban szúr élesen oldalban.

De néha úgy fájsz,
mintha csigolyatörés lennél.
Nyaktól lefelé bénulok
és súlyosan deformálódik a testem.

II.
Talán egy nap majd
képeslapok hátuljára írom a címed
(a legutolsót, amiről még tudhatok),
és feladom őket egy idegen város postáján.

Akkor majd újra várom, hogy írj,
kérdézz a gyerekekről és a házasságról,
a mindennapok nehézségeiről,
arról, ahogyan én látom magamat.

Hiányozni nem fogsz.
Csak néha jutsz majd eszembe,
mint jó pár év egyetlen igazsága,
amit elhallgatok.

De olyankor újra érzem a jeget,
kezem csontjain a megtapadt havat,
átkelsz kismillió gigászi hegyen,
magaddal hozol sok elmaradt nyarat.

KÁROLY DORINA 1996-ban született Vas megyében, Körmen-
den, és az ahhoz közeli Őrségben, Szőce településen nőtt fel.
Középiskolai tanulmányait a Nagy Lajos Gimnáziumban végezte
Szombathelyen. Jelenleg az ausztriai Karl-Franzens-Universitát
hallgatója Grazban anglistika alapszakon. Az Előretolt Helyőrség
Íróakadémia ösztöndíjas pályakezdője.

Fotó: Ádám Gyula

November 11-13. között tartották meg Sepsiszentgyörgyön a XXIII. népzene- és néptánc-
találkozót, amelyen elsősorban hagyományörzők és amatőr együttesek, valamint gyermek-
csapatok léptek fel. A Háromszék Táncegyüttes által szervezett eseményre azért térünk ki
még ilyen későn is, mivel lapunk marketingcsapata Előretolt Helyőrséggel lepte meg a kis
táncbázasokat. Mint sejthető volt, legtöbbször a képregényünket olvasták el elsőként.

próza

Juhász Béla

A ZEBRA, KI ELVESZTETTE CSÍKJAIT

Hétköznapi, egészséges zebra volt. Fehér és fekete csíkok tarkították a testét, akárcsak Victor Vasarely világhírű képén, vagy mint azon a huzaton, amely a roma tévésztár, Győzike kedvenc kanapéját takarja a salgótarjáni lakásban. Ilyenek a zebrák manapság. Csíkosak. Ezért hívják a gyalogátkelőket is zebrának, na meg azért, hogy miközben átkelünk a túloldalra, jusson eszünkbe az a szerdai délután, amikor a cirkusz lelátóján ültünk friss kakast majszolva, szemünkbe sütött egy reflektor sárga fénye, és a porondon négy elefánt, három teve és két csíkos zebra járt körbe-körbe, a zenekar meg egy régi Tom Jones-számot játszott közepes hangerővel.

A mi zebránk nem élt sosem afrikai szavannán, sem puccos állatkertben. Egy közepes nagyságú városperem negyedében látta meg a napvilágot. A gazda próbálta titokban tartani, mi történt, nehogy megsejtsék a szomszédok. Biztosan akadt volna köztük olyasvalaki, aki jelentette volna a rendőrségen, vagy más, erre a célra megfelelő szerveknél, hogy igencsak meglepetésszerűen fekete-fehér csíkos zebra született valahol a kerületben, egy istállóban. A hír azonban mégis kiszivárgott.

Először a kerület bölcse szólt meg nyilvánosan a helyi napilap egyik hasábján. Elmagyarázta a nyájas olvasóknak, hogy humbuk az egész, ugyanis a zebrák, főleg a fehér-fekete csíkosak általában az afrikai szavannán jönnek világra, semmiképp sem történhet ilyesmi egy tisztességes, közepes nagyságú város nagy tiszteletet érdemlő kerületében, amely egyébként arról híres, hogy ő is ott született évtizedekkel azelőtt. Két napon belül jött a „visszhang”, a válaszlevél, amelyet le is közölt az említett napilap. A cikkben higgadt hangnemben elmagyarázza a lap vezércikkírója, hogy a kerület nagyra becsült bölcse, bár igen jóindulatúan reagált a témára, egy apró hibát mégiscsak vétett. Arról van szó ugyanis, hogy az a bizonyos zebra, amely a külváros egy eldugott istállójában látta meg a napvilágot, távolról sem fehér-fekete, hanem fekete-fehér!

Csak ez hiányzott a kerület bölcseinek! Elővette Erika márkájú írógépet, feltöltötte jó minőségű,

Januári népszokások 1.

békebeli miniszterlappal, és hozzáfogott egy újabb eszmefuttatás megfogalmazásához. Gondolta, szétkürtöli a világba, hogy ő annak idején imádkozta az állattant, a kanasztát és egyéb társasjátékokat, és nem fogadja el, hogy szégyenszemre félrevezessék a közvéleményt. Ugyanis ő nem tűrheti el a hazugságot, sem szóban, sem írásban. Épp ezért legszívesebben mellékelne egy idevaló idézetet a nagy Alfred Brehm munkájából, ha nem fújna annyira a téli szél az arcába, és eszébe jutna valamelyik azon idézetek közül, amelyeket hiánytalanul, betéve ismer. Jegyezze meg mindenki, hogy a zebrák fehér-fekete csíkosak!

Meg is jelent másnap a helyi lapban a kerület bölcseinek okos, akadémiai eszmefuttatása. Vett az újságárusnál magának és családjára részére 5 (azaz öt) példányt a lapból. Nem többet, hogy maradjon elég a közepes nagyságú város nyájas olvasóinak. Akiket már annyiszor próbált kioktatni határtalan bölcsességével, nehogy félreértsék a különböző helyzeteket, és akiktől azt várta, hogy végre elismerjék, ő nemcsak bölcse, hanem jó tollú forgató is. Nem felforgató, hanem tollforgató!

A várt visszajelzések azonban nem érkeztek. Pedig órákon át könyökölt magas földszinti lakása ablakában, úgy várta a köszönetnyilvánításokat. De semmi! Sátáni ötlete támadt akkor. Szerzett az ócskapiacra néhány lap alig használt indigót, és készített az ominózus, akadémiai eszmefuttatásból egy rakás másolatot. Küldött belőlük a közepes nagyságú város polgármesterének, kedvenc középiskolájának igazgatójának, három világháborús veteránnak, szomszédasszonya első anyósának, nyolc határon túli szakadt hazafinak, és persze a Nobel-bizottság tagjainak. Sosem lehet

tudni...! Hátha végre valaki felfigyel munkájára, elismeri igazát, és talán egy vállveregetést is kap elismerésként.

Így aztán nem lehetett titokban tartani a különös eseményt. A tévések is megjelentek. Először a helyi stúdiótól jöttek ketten, egy riporter meg egy operatőr. Következtek a helyi napi- és hetilapok meg az online hírportálok képviselői, végül megérkeztek a fővárosi tévécsatornák és bulvárlapok derék tudósítói is. A szomszéd utcából odagyűltek a kíváncsiskodó nyugdíjasok. A városközpontból különjáratozat indított a tömegközlekedési vállalat. Három óvodából dedós csapatokat szerveztek, akik gyermekdalokat zengve érkeztek a helyszínre.

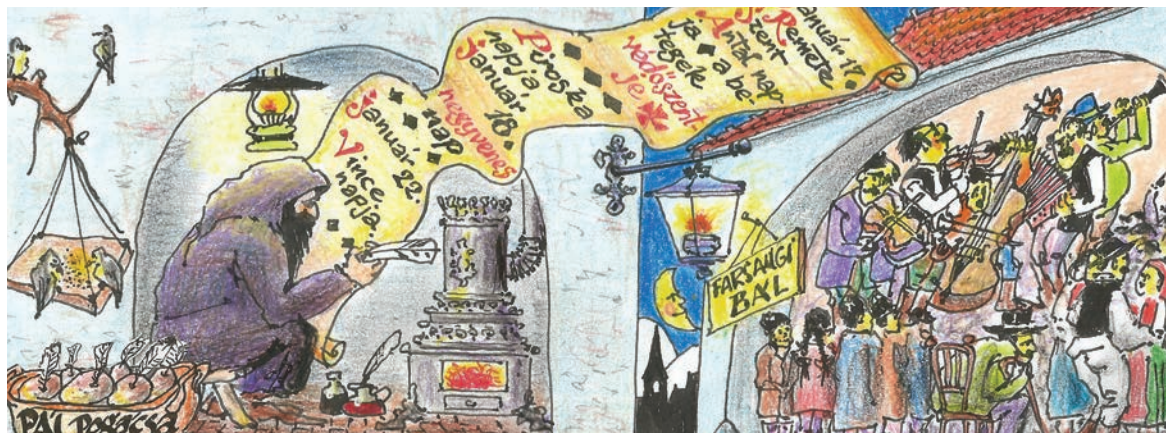
A kerület bölcse „akadémikusa” is ott toporgott a közelben, egy öreg akácfa takarásában. Mert nemcsak bölcse, de határtalanul kíváncsi is volt.

Amikor már nem bírta elviselni a rettenetes nyomást, a gazda gondolt egyet, eltolta a kapu reteszét, és beengedte portájára az összes érdeklődőt. Kitérta az istálló nyikorgó ajtaját. Hadd lássák, fotózzák, filmezzék kedvükre a megszeppent, remegő lábakkal anyja mellett toporgó, kis négylábút.

Hatalmas volt az ámulat, amikor a beszűródő, délelőtti napfényben mindenki szeme láttára megfordult a kicsi zebra. Amelyik időközben, ebben a stresszes helyzetben csodával határos módon elvesztette csíkjait. Mind a feketeiket, mind a fehéréket.

És akkor hátsó felét a közönség felé fordította, s mint aki jól végezte dolgát, maga mögött hagyva gőzölgő, illatosnak korántsem nevezhető, inkább kábitóan bűdös nyomát, anyja csecse felé fordult.

Boldog, elégedett kiáltás hagyta el a torkát: IÁ, IÁ, IÁ!

Januári népszokások 2.